

ИЗЛЕЗЕ НОВИЯ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ БЛАГОВЕСТИЕ

*Излезе нов **брой 205**, на Енорийски лист "Благовестие". Може да го намерите по-долу*

Енорийски лист - Благовестие, брой 205

ЛЮБОВТА КЪМ ХРИСТА

Където има любов към Христа, самотата изчезва

Христос е най-висшият ни стремеж, най-висшето желание - няма нищо по-висше. На всичко сетивно можем да се наситим, но на Бога не можем да се наситим. Той е всичко. Бог е най-висшето ни желание. Никоя друга радост, никоя друга хубост, нищо не може да се сравни с Него. Какво повече от най-висшето?

Любовта към Христос е нещо особено. Няма край, няма насита. Дава живот, дава мощ, дава здраве, дава, дава, дава... И колкото повече дава, толкова повече човек иска да обича. Докато човешката любов може да повреди човека, да го побърка, то, когато възлюбим Христа, всяка друга любов отстъпва. Всяка друга любов може да се насити. Христовата любов няма насита. Плътската любов има насита. След това може да дойде ревност, негодувание, дори и да се стигне до убийство. Може да се превърне в омраза. Любовта в Христа е неизменна. Светската любов трае малко време и после постепенно изстива, докато божествената любов става все по-

силна и по-дълбока. Всяка друга любов може да доведе човека до отчаяние. Божествената любов обаче ни въздига до сферата на божественото, дарява ни покой, радост, пълнота. Другите наслади уморяват, а тази непрестанно е неутолима. Това е една ненаситна наслада, която никога никому не омръзва. Това е висшето благо.

Човек може да се пресити от всичко, освен от едно – когато се съедини с Христа. Обича, обича, обича и колкото повече обича, толкова повече иска още по-силно да обича. Вижда, че още не се е съединил, не се е отдал на Божията любов. Постоянно е обзет от влечението, желанието, радостта да достигне до най-желаното, до Христа. Постоянно пости, постоянно прави поклони, постоянно се моли, обаче все не е удовлетворен. Не разбира, че вече е достигнал до тази любов. Не чувства, че това, което желае, вече го е изпълнило, че го е получил, че го живее. За тази божествена любов, за тази божествена обич копнеят и жадуват всички аскети. Опияняват се с божественото опиянение. С това божествено опиянение тялото може да остарява, да увяхва, духът обаче се подмладява и разцъфтява.

Когато намериш Христа, това ти е достатъчно, не желаеш нищо повече, успокояваш се. Ставаш друг човек. Живееш навсякъде, където е Христос. Живееш на звездите, сред безкрая, на небето с ангелите, със светиите, на земята с хората, растенията, животните, с всички и всичко. Където има любов към Христа, самотата изчезва. Ставаш мирен, радостен, чувстваш пълнота. Нито меланхолия, нито болест, нито кръвно налягане, нито стрес, нито сърдене, нито ад.

Христос е във всичките ти мисли, във всичките ти дела. Имаш благодатта и можеш да претърпиш всичко за Христа. Можеш дори несправедливо да страдаш. Да търпиш неправди за Христа, при това с радост. Както Той е страдал, така и ти можеш да страдаш несправедливо. Нима си избрал Христа, за да не страдаш? Какво казва апостол Павел: “Сега се радвам в страданията си...” (Кол.1:24). Това е нашата вяра. Да се пробуди душата, да обикне Христа и да стане свята. Да се отдаде единствено на божествената любов. По този начин и Той ще я обикне.

Когато Христос влезе в сърцето, животът се променя. Христос е всичко. Този, който в себе си живее Христа, живее неща, които са неизразими: свети и божествени. Живее във веселие. Това е истина. Има хора, които живеят това – подвижниците на Света Гора. Непрестанно с трепет шепнат молитвата: “Господи Иисусе Христе, помилуй ме.”

Когато Христос влезе в сърцето, страстите изчезват. Не можеш нито да обидиш, нито да намразиш, нито да отмъстиш, нито хиляди други неща... Къде да се намерят ненавист, антипатия, осъждане, егоизъм, тревога, депресия? Господства Христос; и копнежът по незалязващата светлина. Този копнеж те кара да чувстваш, че смъртта е мостът, по който ще преминеш за миг, за да продължиш живота в Христа. Тук, на земята, има едно препятствие, затова е необходима вярата. Това препятствие е тялото. Докато след смъртта вярата отпада, защото тогава виждаш Христа, както виждаш слънцето. Във вечността, разбира се, ще изживяваш всичко това много по-силно.

Нашата душа ще почувства голяма утеха, когато обикнем Господа. Тогава няма да се занимаваме с ежедневните си и ниски дела. Ще се занимаваме с духовното и възвишеното, ще живеем в духовния свят. Когато живееш в духовния свят, живееш в свят различен, който харесва и за който копнее душата ти. Но не си безразличен и към ближния; желаеш и той да

намери спасението, светлината, светостта. Всички да влязат в Църквата.

Автор: Св. Порфирий Кавсокаливит

Източник: pravoslaven-sviat.org

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 26.08.2015

На 26.08.2015 се почита паметта на:

Св. мчци Адриан и Наталия

Житие на Св. мчци Адриан и Наталия

[26.08.Св. мчци Адриан и Наталия](#)

ДОБРОТО НАЧАЛО В СЕМЕЙНИЯ ЖИВОТ

- Отче, един млад човек, който е избрал брачния живот, ме попита как да положи добро начало в него.

- Като начало нека си намери една добра девойка, която да му допада и да му бъде по сърце.

Да не го интересува дали е богата и красива, но преди всичко да бъде простосърдечна и смирена. С други думи, трябва да обърне повече внимание на вътрешната красота, а не на външната. Когато момичето е положителен човек, когато е надарена с мъжество и женствеността в характера ѝ не е повече отколкото трябва, това много помага мъжът веднага да среща разбиране и да няма излишни главоболия. Ако тя има и страх Божий и смирение, тогава могат да се хванат ръка за ръка и да преминат през бурния поток на света.

Ако младежът има сериозни съпружески намерения към някоя девойка, мисля, че е по-добре да извести това чрез някой свой близък на нейните родители, след това и самият той да поговори с тях и с нея. Впоследствие, ако си дадат дума и се сгодят (добре е годежното време да не трае дълго), да се старае във времето до брака да гледа на девойката като на своя сестра и да я уважава. Ако и двамата любочестно се подвизават да опазят девството си до брака, тогава при извършването на тайнството, когато свещеникът ги венчае, ще приемат изобилно Божията благодат. Защото, както казва свети Йоан Златоуст, венчалните венци са символ на победата над сладострастието.

След това нека колкото могат да усъвършенстват себе си в добродетелта на любовта, за да останат винаги в единение и за да остане с тях и Третият, Сладчайшият наш Христос. Естествено, в началото, докато се установят и се опознаят добре, може да имат някои трудности. Така е във всяко начало. Ето на, завчера видях едно птиче. Току-що беше излязло, за да си намери храна и летеше на една педя над земята. Не знаеше горкото лесно да си лови насекоми и цял час му трябваше, за да хване някое насекомо и да се нахрани. Гледайки го, си мислех, че всяко начало е трудно. Когато студентът се дипломира, в началото му е трудно, когато започне работа. И послушникът в манастира преживява в началото някои трудности. И младият човек, когато се ожени, в началото среща трудности.

- Отче, пречи ли, ако жената е по-голяма от мъжа?

- В Църквата няма правило, в което да се казва, че ако жената е с две, три или дори пет години по-голяма от мъжа, не могат да се оженят.

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 21.08.2015

На 21.08.2015 отбелязваме паметта на:

Св. ап. Тадей

Житие на Св.ап. Тадей

[2108 – ЖИТИЕ НА СВ. АПОСТОЛ ТАДЕЙ>Житие на Св.ап. Тадей](#)

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 20.08.2015

На 20.08.2015 отбелязваме паметта на:

Св. пророк Самуил

Житие на Св.пророк Самуил

[2008 - ЖИТИЕ НА СВ. ПРОРОК САМУИЛ](#)>[Житие на Св.пророк Самуил](#)

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 19.08.2015

На 19.08.2015 отбелязваме паметта на:

Св. мчк Андрей Стратилат

Житие на Св. мчк Андрей Стратилат

[1908 - СТРАДАНИЕ НА СВЕТИЯ МЪЧЕНИК АНДРЕЙ СТРАТИЛАТ](#)>[Житие на Св. мчк Андрей Стратилат](#)

КАК ДА ОПАЗИМ ДУШЕВНИЯ МИР

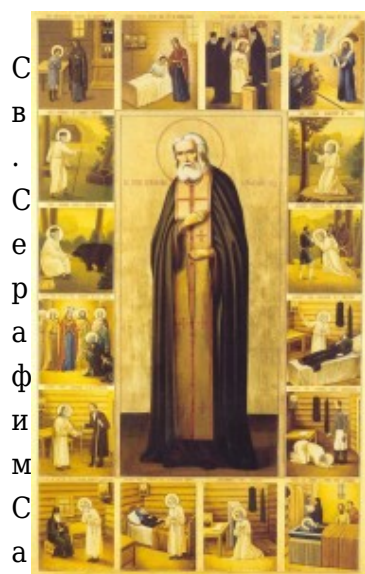
Как да опазим душевния мир и живата молитва в условията на съвременната суета

- *Как може да опазим и душевния мир и живата молитва в условията на съвременната суета?*

- „Проклятието на века е припряността” е казал един съвременен поет. Наистина това „бързане” днес мъчи твърде много всички. Дяволът ни гони от мисъл към мисъл, от желание към желание, от една работа към друга; всекиму по своему според мястото му.

Спомням си колко нагледен и поучителен пример за мен беше о. Виталий. Той вършеше

всичко постепенно, бавно, спокойно, мирно, разсъдително и разбира се правилно. Именно тази мирност трябва да придобиваме всички ние,

офски

защото както е казал преподобни Серафим Сарофски: „придобий мир и около теб ще се спасят хиляди.“ Този мир просто ни е необходим, защото Господ пребивава само в мирно сърце. Когато сърцето е в смут, вълнение и е пълно не с това, с което трябва: не с памет за Бога, а с памет за суетни грижи, занимания, развлечения, тогава човек губи Господа. Господ си отива и човек продължава да се мята и попада в още по-големи мрежи и козни на врага.

Наистина има хора с природна бавност, но това е съвсем друга работа. За духовния живот е необходима не самата бавност, а духовната улегналост и разсъдителност, един вид мислена бдителност: „Господи как да постъпя в този случай? Господи, а това какво е? Господи, в този случай какво да кажа? Господи как трябва да общувам с този човек?“ ..., т.е. една постоянна вътрешна работа.

Макар този навик да не се придобива веднага, но трябва да се стремим към него, мнозина дори не знаят към какво трябва да се стремим и с какво да се занимаваме вътре в себе си.

Всеки християнин, който иска да се спаси, трябва да се упражнява в това, а не само монасите, както мислят някои, понеже в това духовно занимание се проявява началото на покаянието, поправянето, началото на събличането на целия вехт човек с всичките му деяния и обличането в новия човек – по образа на Христа.

Господ е казал: *И ме призови в скръбен ден* (Пс. 49:15). Когато при всяко наше недоумение, във всяко смущение, във всяка даже най-незначителна работа се обръщаме към Бога, тогава Господ промисля и благо устройва всичко. А ние, пребиваващи в суетата, не губим богообщението. Във времената на всеобщо суетене и излишно многогрижие ми се струва, че това дело е едно от най-необходимите и най-спасителните за човека.

- *Какво да правим, ако въпреки всичко ежедневните ни дела ни вкарват в суета?*

- Това се случва, защото ги изпълняваме неправилно, т.е. със забравяне на Бога. Понеже всяко житейско дело или послушание трябва да вършим заради Бога, пред Бога и в Бога.

- Как така заради Бога?

- Вътре в себе си трябва да се молим: „Господи Ти виждаш, че това послушание е трудноизпълнимо за мен. Но заради Теб, Който си бил послушен на Отца, дори до смърт кръстна, аз пристъпвам към него. Ти само ми изпрати Твоята благодатна помощ, понеже без Теб ще върша само зло, зло под вида на добро.” Каквото и да правим, трябва да го правим не заради някаква своя изгода и не за да угодим на някой човек, а единствено със съзнанието, че „това е угодно Богу”.

Автор: Монах Константин

Източник: Беседи с един кавказки пустинник

ИЗЛЕЗЕ НОВИЯ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

Излезе нов **брой 204**, на Енорийски лист **"Благовестие"**. Може да го намерите по-долу

[Енорийски лист - Благовестие, брой 204](#)

ЖИТИЯ НА СВЕТИИ ЗА 18.08.2015

На 18.08.2015 отбелязваме :

Успение на преп. Йоан Рилски

Житие на преп. Йоан Рилски

[1808 - УСПЕНИЕ НА ПРЕПОДОБНИ ИОАН РИЛСКИ ЧУДОТВОРЕЦ>Житие на преп. Йоан Рилски](#)
